

εἰς τὸ κενὸν ἢ Σιδερή, ἐνῶ ἢ νοικοκυράδες τῆς γνέφουν κατ' ἐξ-
ακολούθησιν δαγκάνωντας τὰ χέρια τους...

— Ἀναστάση!... πᾶμε, Ἀναστάση... Δὲν ἤρθαμε ἐδῶ γιὰ νὰ
μαλλώσωμε, χρονιάρικη μέρα... φωνάζει ἡ κυρ-Ἀναστάσινα.

— Σήκω, Ἀντρέα, σήκω, πᾶμε... Δὲ σοῦ τᾶλεγα πάντα νὰ
γλεντᾶς μὲ τοὺς ὁμοίους σου; φωνάζει καὶ ἡ κυρ-Ἀνδρέαινα,
παρατηροῦσα χαρακτηριστικῶς τὴν ἀντίπαλον.

Πρὸς στιγμὴν ἀπειλεῖται καὶ σύγκρουσις.

— Πᾶμε, πρὶν μαλλώσωμε στὰ γερά! ἀκούεται ἡ ἐπιβλητικὴ
φωνὴ τοῦ κυρίου Χαριλάου...

Τώρα ὅλοι εἶναι στὸ πόδι. Ἐξαφνα ἀκούεται πάλι ἓνα: *τοῖκ!*..

Ὁ ἔρασιτέχνης ἀπηθανάτισε καὶ τὴν δευτέραν πρᾶξιν...

(1913)

Δ. ΓΡ ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ *

Σ' ἀνύψωσαν 'περήφανη τῆς Κρήτης τ' ἀνδρειωμένα
τὰ παλληκάρια 'ς τὸ Φιρκᾶ, ποῦ γινε Γολγοθᾶς σου·
νὰ κυματίξης Σ' εἶδαμε μὲ μάτια δακρυσμένα,
τὰ σκορπισμένα, τ' ἀρφανὰ καὶ τὰ πιστὰ παιδιὰ σου.

Σ' ἐκατεβάσαν τέσσαροι ποῦ σ' ἔχουνε σταυρώσει,
κ' ἔκοψαν τὸ κοντάρι σου, ποῦ τόσο τοὺς τυφλώνει·
δὲ νοιώθουνε τὸ Γίγαντα, ποῦ δὴ δύναμι ἔχει τόση,
ποῦ σὲ κρατᾷ σιῇ χέρα του καὶ σι' ἄστρα Σὲ σηκώνει.

Νοιώθουμ' ἐμεῖς στὰ στήθια μας τὰ σιδερένια χέρια
τοῦ Γίγαντα, ποῦ Σε κρατεῖ μ' ὀλόχρυσο κοντάρι,
ποῦ τῶπλασαν οἱ πόθοι μας, τ' ἀθάνατα ξεφτέρια,
Σημαία μου ἀσπρογάλανη, τοῦ Γένους μας καμάρι.

Κι' ὅπως στὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ κ' ἐμεῖς στὴ Σταύρωσί σου
μὲ καρδιοχτύπι ἀπόκρυφο καὶ μὲ χαρὰ μεγάλη
καθὼς κ' οἱ ἅγιοι Μαθηταί, μ' ἀδούλωτο κεφάλι,
τὴν ἐνδοξή σου καὶ λαμπρὴ θωροῦμε Ἀνάστασί Σου.

(7 Αὐγούστου 1909)

ἈΓΓΕΛΟΣ ΜΑΚΡΗΣ

* Ἐγράφη τὴν ἐπομένην τῆς 6ης Αὐγ. 1909, καθ' ἣν τέσσαρες ναῦ-
ται, εἰς ἐξ ἐκάστης τῶν προστατίδων Δυνάμεων, κατεβίβασαν τὴν Ἑλλη-
νικὴν σημαίαν ἐκ τοῦ φρουρίου Φιρκᾶ καὶ ἀπέκοψαν τὸν κοντὸν αὐτῆς.